

особою, яка має умисел на здійснення акту сексуального характеру з потерпілою особою, одночасно утворює і склад закінченого злочину, передбаченого ст. 154, і склад іншого незакінченого злочину проти статевої свободи та статевої недоторканості особи – замаху на зґвалтування або сексуальне насильство. Вчинене у такому випадку з урахуванням спрямованості умислу на вчинення більш тяжкого злочину пропонується кваліфікувати лише за відповідними частинами ст. 15 та ст. 152 (153), оскільки у розглядуваній ситуації відсутня ідеальна сукупність злочинів, бо посягання відбувається на один і той саме безпосередній об'єкт і, зокрема, на одного і того ж потерпілого [7, с. 62].

Список використаних джерел

1. Шевченко З. В. Словник гендерних термінів. URL: <http://a-z-gender.net/ua/seksualni-domagannya.html>.
2. Вітер Катерина. Що таке сексуальні домагання? *Гендер в деталях*. URL: <https://genderindetail.org.ua>.
3. Чундак Маріанна. Як захиститись від сексуальних домагань в Україні. URL: <https://zib.com.ua>.
4. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України / за ред. М. І. Мельника, М. І. Хавронюка. 11-те вид., переробл. та допов. Київ : ВД «Дакор», 2019. 1384 с.
5. Рунов В. Ю. Способи кримінально-караного примушування. *Держава і право*. 2012. Вип. 57. С. 456–461.
6. Кваша О. О., Бабанли Р. Ш. Примус психічний. *Мала енциклопедія кримінального права* / за заг. ред. Ю. Л. Бошицького; З. А. Тростюк. Київ : Кондор-Видавництво, 2012. С. 191.
7. Дудоров О. О. Злочини проти статевої свободи та статевої недоторканості особи (основні положення кримінально-правової характеристики): практ. порадник. Сєверодонецьк : РВВ ЛДУВС ім. Е. О. Дідоренка, 2018. С. 92.

Крижна В. В.,

старший науковий співробітник наукової лабораторії з проблем протидії злочинності ННІ №1 Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник

ІСТОРИКО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ СТАНОВЛЕННЯ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ФАЛЬСИФІКАЦІЮ ДОКАЗІВ

Одним із основних завдань сучасного суспільства є продовження розбудови України як демократичної, правової держави, утвердження принципів справедливості й верховенства права, спрямованих на забезпечення захисту конституційних прав та свобод людини і громадянина,

а також створення ефективної системи національного правосуддя, орієнтованого на європейські стандарти.

У Кримінальному уложенні 1903 року норми, що передбачали відповідальність за фальсифікацію доказів, були зосереджені у Главі 7 «Про протидію правосуддю». Караними визнавалися наступні діяння: 1) завідомо неправдива заява органам влади (ст. 156); 2) завідомо неправдивий донос, поєднаний з завідомо неправдивим обвинуваченням (ст. 157); 3) давання неправдивих показань (ст. 158, 160–161, 169); 4) підроблення або перероблення письмового або речового доказу з метою накликати підозру на певну особу у вчиненні злочинного діяння або службового проступку, якщо такий хибний доказ став предметом дізнання або став приводом для порушення кримінального переслідування або для дисциплінарної відповідальності (ст. 159); 5) пошкодження, приховування або захоплення речового чи письмового доказу (ст. 166).

Службовому підробленню присвячено Главу 21 «Про підроблення» (ст. 437–452), в якій були виділені об'єкт і суб'єкт цього злочину. Так, винний притягувався до кримінальної відповідальності за: 1) пошкодження, приховування, захоплення, підроблення та переробку доказів цивільного стану іншої особи з метою замовчування чи зміни його стану (ст. 438); 2) використання завідомо неналежного йому акту стану для заволодіння (привласнення) чужого цивільного стану (майна) (ст. 439).

Глава 37 «Про злочинні діяння по службі державній та громадській» містила ряд норм, що встановлювали відповідальність службовців, до яких також належали слідчі та судді, за окремі діяння, пов'язані із штучним створенням доказів обвинувачення. Зокрема, злочинами визнавалися: 1) приховання у доносі істотної обставини вчинення злочину (ст. 644); 2) примушування внаслідок зловживання службовими повноваженнями або заходами, не сумісними з правосуддям обвинуваченого, до визнання, а свідка до давання показань при провадженні цивільних справ або справ про кримінальну чи дисциплінарну відповідальність (ст. 676) [1].

Таким чином, у Кримінальному уложенні 1903 року містилися норми, що передбачали відповідальність за різноманітні форми фальсифікації доказів, зокрема за підроблення речових доказів, а не тільки документів, а також пред'явлення до суду завідомо неправдивого доказу. До відповідальності за ці злочини притягувалися як службовці – спеціальний суб'єкт, так і будь-яка особа – загальний суб'єкт. Норми цієї правової пам'ятки були покладені в основу наступних кримінальних законодавств.

Подальша систематизація норм кримінального законодавства була викладена у Кримінальному кодексі (далі – КК) УРСР 1922 року та пов'язана із утворенням Радянського Союзу. З метою встановлення єдності кримінального законодавства за основу даного кодексу був взятий КК РСФРР.

У КК УРСР 1922 року норми, які передбачали відповідальність за фальсифікацію доказів, містилися у різних розділах та главах. Так, відповідно до глави 2 «Посадові (службові) злочини» Розділу «Про контрреволюційні злочини» караним визнавалися такі діяння: 1) зловживання владою або службовим становищем (ст. 109); 2) перевищення влади або службових повноважень (ст. 110); 3) примушування до давання показань при допиті шляхом незаконних дій з боку особи, яка проводить слідство або дізнання (ст. 112); 4) службове підроблення (ст. 116). У Розділі III «Злочини проти життя, здоров'я та гідності особистості» встановлювалася відповідальність за: 1) завідомо неправдивий донос органу судової або слідчої влади, або службовій особі, яка має право починати провадження про вчинення певною особою злочинного діяння (ст. 177); 2) завідомо неправдиві показання, дане свідком, експертом, перекладачем при проведенні дізнання, слідства або судового розгляду (ст. 178); 3) завідомо неправдиві донос та показання, поєднанні із штучним створенням доказів обвинувачення (ст. 179) [2].

У зв'язку із викладеним, можна констатувати, що вперше у КК УРСР 1922 року міститься посилання на словосполучення «штучне створення доказів обвинувачення» як форму фальсифікації доказів.

Практично схожа ситуація у сфері протидії фальсифікації доказів спостерігалася за КК УРСР 1927 року. На відміну від КК УРСР 1922 року, у даному кодексі містилася стаття 78 глави 2 «Інші злочини проти порядку управління», якою встановлювалася відповідальність за викрадення, пошкодження, приховування або знищення офіційних чи приватних документів із державних установ з метою перешкоджання правильному розгляду справ або, взагалі, діяльності установ [3].

Норми КК УРСР 1960 року (вступив в дію з 1 квітня 1961 року), якими передбачалася відповідальність за фальсифікацію доказів, законодавець розмістив у двох різних главах. Відповідно до глави VII «Посадові злочини» кримінально караними визнавалися такі діяння посадових осіб: 1) зловживання владою або посадовим становищем (ст. 165); 2) перевищення влади або службових повноважень (ст. 166); 3) посадовий підлог (ст. 172). У главі VIII «Злочини проти правосуддя» передбачалася відповідальність за: 1) примушування при допиті шляхом незаконних дій з боку особи, яка провадить дізнання або попереднє слідство (ст. 175); 2) завідомо неправдивий донос (ч. 1 ст. 176); 3) завідомо неправдиве показання (ч. 1 ст. 177); 4) примушування свідка (експерта) до дачі завідомо неправдивих показань (висновку) (ст. 180). КК УРСР 1960 року не містив поняття «фальсифікація доказів». Однак у таких злочинах, як ч. 2 ст. 176, ч. 2 ст. 177, а також ч. 2 ст. 174 («Притягнення завідомо невинного до кримінальної відповідальності») передбачалася відповідальність за діяння, поєднанні із штучним створенням доказів обвинувачення як кваліфікуючою ознакою, що, по суті, є способом фальсифікації доказів [4].

У чинному КК України, який діє з 1 вересня 2001 року, у контексті ч. 2 ст. 372 КК України «Притягнення завідомо невинного до кримінальної відповідальності» уперше згадується про «штучне створення доказів обвинувачення або інша фальсифікація» як кваліфікуюча ознака. Оскільки у КК України відсутня спеціальна стаття, що встановлює відповідальність за фальсифікацію доказів, виникає необхідність кваліфікації цих діянь за іншими статтями, які розміщені у трьох розділах Особливої частини даного кодексу [5].

Так, до Розділу XV «Злочини проти авторитету органів державної влади, органів місцевого самоврядування, об'єднань громадян та злочини проти журналістів» включено ст. 357 та ст. 358 КК. Розділ XVII «Злочини у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг» містить ст. 364–366 КК. У Розділ XVIII «Злочини проти правосуддя» законодавець об'єднав такі злочини, пов'язані із фальсифікацією доказів, як: 1) примушування давати показання при допиті шляхом незаконних дій з боку прокурора, слідчого або працівника підрозділу, який здійснює оперативно-розшукову діяльність (ст. 373 КК); 2) завідомо неправдиве повідомлення суду, прокурору, слідчому або органу досудового розслідування про вчинення злочину, а також ті самі дії, поєднані із штучним створенням доказів обвинувачення (ст. 383 КК); 3) завідомо неправдиве показання свідка чи потерпілого або завідомо неправдивий висновок експерта та завідомо неправдивий переклад, а також ті самі дії, поєднані із штучним створенням доказів обвинувачення чи захисту (ст. 384 КК); 4) за примушування свідка, потерпілого, експерта до давання завідомо неправдивих показань чи висновку шляхом погроз або їх підкуп з тією самою метою (ст. 386 КК).

Слід відзначити, що за діючим КК криміналізовано низку діянь із офіційними документами та їх підроблення, вчиненні загальним суб'єктом злочину (ст.ст. 357, 358 КК), на відміну від КК УРСР 1960 року. Також законодавцем у ч. 2 ст. 384 КК уперше вжито термін «штучне створення доказів захисту» як вид фальсифікації доказів.

Список використаних джерел

1. Уголовное уложение от 22 марта 1903 г. СПб.: Изд. В. П. Анисимова, 1903. 250 с.
2. Уголовный кодекс РСФСР 1922 г. URL: <http://www.law.edu.ru/norm/norm.asp?normID=1241523>.
3. Уголовный кодекс УССР : в ред.. 1927 г. [2-е оф. изд.]. Х. : Юриздат, 1927. 110 с.
4. Уголовный кодекс Украины (ВС УССР) от 28 декабря 1960 г. URL: search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/KD0006.html.
5. Кримінальний кодекс України. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2341-14/page>.